

**"ידעתי
שהתשובה
תגיע בהודו"**

לפני 17 שנה, כשהייתה בת 48, הגיעה רוני סוזר למבוי סתום בחייה. היא הייתה ללא עבודה, ללא מגורים ובלי טיפת אופטימיות לעתיד. "בעבר היה לי תיאטרון בובות שלא הצלחתי להתפרנס ממנו והמצב הכלכלי שלי לא היה מזהיר. עד שיום אחד שמעתי ממורה בבית הספר של הבן שלי על קומונה בקיבוץ בצפון והרעיון קסם לי. זה היה קיבוץ כמו של פעם - עם הערכים הסוציאליסטיים, כל אחד מכניס מה שיש לו ומוציא לפי צרכיו. הרעיון הצליח להחזיק מעמד שלוש שנים וחצי, ולאחר מכן התפרק. וכך מצאתי את עצמי בגיל 48 בלי כיוון. לא ידעתי מה אני הולכת לעשות עם החיים שלי. לאן אני אלך? מה אעשה? הייתי בדיכאון נוראי".

מתוך המשבר שחוותה סוזר, פנתה להתייעץ עם חברה שלה שהיא פסיכולוגית, וזו המליצה לה לנסוע להודו לתקופה. "שאלתי: 'מה יקרה כשאחזור?', היא אמרה לי שבהודו אקבל את כל התשובות".

סוזר הבינה שאין לה מה להפסיד. היא חסכה כסף במשך כמה חודשים ואז ארזה תרמיל עם בגדים וקצת ציוד רפואי ויצאה לדרך.

"כשהגעתי להודו והתחלתי לטייל, הצעירים היו בשוק ממני, כי זה לא היה מקובל לראות אדם יחסית מבוגר בטיול תרמילאים. הצעירים היו רואים אותי ושואלים: 'אימא של מי

אסנת, רוני וכרמי החליטו לקחת הפסקה ארוכה מהמרוץ האינטנסיבי של החיים המודרניים ולצאת לטיול תרמילאים ביעד מרוחק. כשהן שבו לשגרה, הן הבינו כי החיים לא יחזרו להיות כפי שהיו. מסע אחר

הטיול ששינה את חיי

"טיילתי חצי שנה ומהרגע הראשון לא היה לי שום שוק מהודו. אהבתי את האווירה הפשוטה, הנשים והאנשים." רוני סזיר

את? הייתי עונה: 'אימא של אור, אבל הוא יצטרף אליי לטיול ולא להפך'."

ואיך אור הגיב באמת?
"לפני שנסעתי הייתי אימא קרצייה למרות שהוא כבר היה גדול, כמעט בן 18. הוא שמח בשבילי שאני נוסעת ואז הגיע לטייל איתי ואני זוכרת שכשנכנס למזנונית בדלהי הוא אמר לי 'אימא

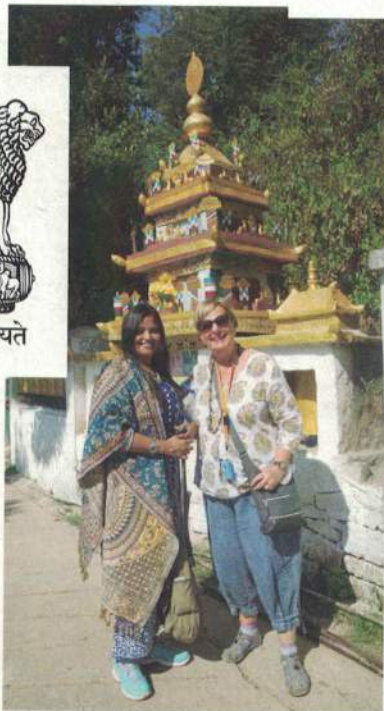

सत्यमेव जयते

אני כל כך גאה בך, אני מספר לכל החברים איזו אימא אמיצה יש לי". מה עם החלום של מפגש עם מדינת עולם שלישי?

"טיילתי חצי שנה ומהרגע הראשון לא היה לי שום שוק מהודו. אהבתי את האווירה הפשוטה. הייתי יוצאת במלון שלי בניו דלהי למרפסת ורואה מישהו שמגהץ ברחוב ולידו יושבת מישהי ומשוחחת עם הסנדלה, ועובר סוס עם

כרכרה ומוכר מיץ והכול מתנהל בעצלתיים. זה הזכיר לי את הילדות שלי בתל אביב בשנות ה-50. ישר הרגשתי בבית. החיים שם מתנהלים ברחוב, בחוק. כיום אני גרה בבניין

רוני: "הייתי יוצאת למרפסת בניו דלהי ורואה מישהו שמגהץ ברחוב ולידו יושבת מישהי ומשוחחת עם הסנדלה, ועובר סוס עם כרכרה ומוכר מיץ. זה הזכיר לי את הילדות שלי בתל אביב בשנות ה-50"